

[Udenrigsministeren]

ger et ønske fra vores side om et langsigtet bistandssamarbejde med de op- og nedture, som et sådant samarbejde nu engang må komme ud for. De lande, vi har udvalgt, vil formentlig for langt de flestes vedkommende have behov for bistand ganske mange år frem i tiden. Ikke fordi bistanden skal fortsætte i tid og evighed, men fordi vi i meget høj grad lægger vægten på et samarbejde med især de fattigste og svageste lande, hvor problemerne jo også er de største.

Vi deltager i udviklingsprocessen i vore samarbejdslande både igennem en grundlæggende økonomisk og politisk dialog og gennem det konkrete programsamarbejde, og vi foretager naturligvis en løbende tilpasning af vores indsats. Der kan være situationer, hvor vi må sende ganske klare signaler til vore samarbejdspartnere om de vilkår og forudsætninger, som bistandssamarbejdet hviler på. Som et eksempel på dette kan man nævne situationen i Kenya. Men vi ønsker ikke at smække døren i eller opgive et langvarigt samarbejde, så længe der bare er en mulighed for at føre en konstruktiv dialog.

Da vi valgte ikke mindre end 12 samarbejdslande sidste år, tog vi et ganske stort skridt i retning af en koncentration af den bilaterale bistand omkring færre lande, og derfor er der grund til meget nøje at overveje, hvilke lande der herefter skal udvælges. Man kan sige, at de første 12 lande mere eller mindre var dem, der lå umiddelbart for i lyset af de erfaringer, vi havde, og den profil, som dansk bistandspolitik nu engang har. Derfor må vi være klar over, at valget af de kommende programsamarbejdslande vil blive meget vanskeligere.

En af de ting, der nødvendigvis må lægges helt afgørende vægt på, når vi skal overveje det fortsatte valg af programsamarbejdslande, er spørgsmålet om respekt for menneskerettighederne og skridt imod øget demokratisering. Der er en ganske klar sammenhæng imellem folkelig deltagelse i de politiske beslutningsprocesser, respekt for menneskerettighederne og opnåelse af økonomisk vækst og udvikling, og det er denne sammenhæng, vi ønsker at bygge bistandssamarbejdet på.

Der findes ingen nemme universalløsninger på, hvordan det skal gøres. Ethvert land må selv finde og forme sin egen vej og udvikle sine egne strategier til gennemførelse af de nødvendige økonomiske og politiske reformer. Det

vigtige er, at der sker en bevægelse i den rigtige retning, og at vi kan opretholde en reel dialog med vore samarbejdspartnere, som gør udviklings-samarbejdet meningsfyldt.

Vi har i forbindelse med den fortsatte landevalgsproces analyseret de økonomiske og politiske forudsætninger og muligheder for et eventuelt programsamarbejde med foreløbig 10 lande. Det er Bolivia, Burkina Faso, Filippinerne, Guinea, Indonesien, Malawi, Mali, Niger, Pakistan og Zambia. En række uafhængige konsulenter har lavet rapporter om hvert af disse lande, så vi har et grundlag at træffe beslutning på, og de rapporter er alle offentligt tilgængelige.

I lyset af, at vi valgte hele 12 lande sidste år ud af, hvad der måske kun skal være cirka 20, og også i lyset af, at demokratiseringen for øjeblikket udvikler sig ganske kraftigt i mange lande, er det regeringens opfattelse, at vi i år bør tage en tænkepause, før vi går videre med landevalg. Det vil give os tid både til at udbygge samarbejdet med de lande, vi allerede har valgt, og til at følge udviklingen lidt længere i de lande, vi hidtil har overvejet som mulige programsamarbejdslande, og også kigge på helt andre lande, før vi træffer den meget langsigtede beslutning, det jo er at føje endnu et antal lande til listen.

Det andet tema i forespørgslen vedrører stigningstakten i ulandsbistanden. Det blev jo i 1985 af Folketinget fastlagt, at den danske ulandsbistand årligt skulle stige med 0,03 pct. af bruttonationalindkomsten, indtil man i 1992 skulle være nået op på en bistand, der udgør 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Der er i det finanslovsforslag for 1991, der er fremsat i august, i overensstemmelse hermed fremsat forslag om, at Danmarks ulandsbistand i 1991 skal udgøre 0,97 pct. af bruttonationalindkomsten.

Jeg kan i øvrigt sige, at det bringer os op på en bistandsprocent, der svarer til næsten tre gange gennemsnittet i de vestlige lande; det var sidste år 0,33 pct.

I konkrete tal er der tale om et dansk bistandsbudget næste år på 7,8 mia. kr., og jeg kan oplyse, at med de på forhånd indbyggede stigninger i de kommende år vil ulandsbistanden i alt over den 5-årige planperiode fra 1991 til 1995 beløbe sig til knap 43 mia. kr.

Regeringen har med tilfredshed noteret sig den brede politiske enighed, der har været om